

NAGYHÁZI MÁRTON

A Felhők Ura

(2013 szeptemberének elején láttam egy műholdfelvételt az interneten Európa felhőzetéről, melyen Spanyolországtól északnyugatra egy különösen magányos felhőre lettem figyelmes.)

*Zúg a nyugati szél,
vihart s halált zenél –
egy atlanti sárkány
sötét tüzet okád
Galízia vizén.*

*A tengert tajtékká
keveri, játékká
lesz száz sós vízoszlop –
vízből vet vártornyot
az atlanti sárkány.*

*És fölfalja ő mind
a hajókat, amint
eléri országát;
s nyirkos tüzet okád
a vízi fenevad.*

*Hanem, ki nem merész,
azt nem bántja a vész –
Galízia vize
alatt halak szíve
dobban nyugalomban.*

*S míg messze tengeren
egy lesz két őselem;
leng a nyugati szél,
parti fáknak mesél
a bős viharokról.*

*...övét nem bántja
természet sárkánya –
vakmerő embernek
vihart, halált kever
a Felhőknek Ura.*

PARA MÁRTON **ÁrtatLAN**

Az emberek sokan voltak az utcákon, pedig rájöttek már, hogy otthon ülni sokkal jobb. Kint nem mindig vicces. Kint látni kell a többi embert, úgy, hogy nem is látod őket igazán, és az állataikat és a plakátokat és a hatalmas nagy, régi épületeket, és azt szeretnéd, ha otthon éreznéd magad a városban az épületek mellett, de nem tudod, mert túlságosan világítanak, és ha lemerülsz, akkor vége mindennek.

Ezen a kisebb téren is sok ember van, és járkálnak. Mindenkinek a fején van egy képernyőkből álló kocka, ugyanakkor a kijelzőn látszanak. Az emberek meglehetősen pazarul festenek. A kocka hatoldalú, az alja ki van kapcsolva, és a teteje a fejbúbot vetíti. Nem háromdimenziós, de nem baj, mert jó.

Egy fiatal fiú megy az úton, meglát egy lányt, és nézik egymás képernyőit. Olyan az egész, mintha beleesnél egy lyukba, amelyben megint van egy lyuk,

és abba is beleesel, és abban is van egy lyuk, és így tovább a végtelenségig. Amióta az érzelmek digitalizálódtak, mindenki sokkal jobban megérti a másikat, odafigyel, és szereti egymást. Mindenki a másik végtelen lelkébe lát, és ez is jó.

A fiú és a lány megáll egymással szemben, senki észre se veszi őket, senki nem megy nekik. Beszélgetni kezdenek, a füleikbe épített hangszórók jól kihangosítják a hangjukat. A fiú mélyen és határozottan, a lány célratörően szól.

Úgy döntenek, hogy elmennek a fiú lakására. Régebb óta ismerik egymást, és belelátnak egymás képernyőjébe és lelkébe. A lakás kicsi, és nem túl modern. Nem mindenki engedheti meg magának a luxust még 2016-ban.

A fiú és a lány nagyon megszeretik egymást. Szeretnék látni, hogy milyen a másik, ezért leveszik fejükről a képernyőket. Először a fiú, aztán a lány, és meglátják az emberi arcot. A redős bőrt és a nyálkás szemeket, amelyeket szemérmesen eltakarnak egymás elől, hogy ne botránkoztassák meg a másikat, és a vizenyős ajkakat meg a szőrt, ami a fejen nő.

Egy tükör áll tőlük nem messze. Ahogy megpillantják egymást mint húsdarabot, a tükör fentről lefelé feketévé változik. A fekete tükör szép csendben lefolyik a padlóra. Az anyaga cseppfolyós és sűrű, betölti az egész szobát. Bokáig állnak benne mind a ketten, és a fekete lében szemek vannak. Kíváncsi és kocsonyás álla- gú szemek.

PATAKI TAMÁS
**Megszületik Murokffy
 Tódor Ede**

Aznap, amikor megszülettem, hatos ikreket szült a református pap leánya, és úgy hírlík, vándorló varjak ében tollaitól borzongott az ég, miközben villámok cikáztak közöttük, és ördögfiókák lovagolták meg őket le-lecsúszva, bukdácsolva a rettentő nagyidőben, míg én benn, a szülőszobában visítotam, mint egy disznó, aki felismeri, hogy a Nirvána egy hatalmas hegyes kés, amellyel kettévágják, hát úgy mesélik az öregebbek, hogy aznap három faluban omlott be a föld, és a rejtélyes újdonsült tárnákból kikilógtak a báva tűznyelvek, amit népnyelven csak úgy neveznek, hogy ördögmaszlag, mert édeskés illata arra csábítja a hiszékeny nép fiát, hogy mindenféle lakoma illatait érezze orrlyukában, odacsámbo-rogjon a szakadék szélére, lesse és mélyre szippantsa a pazar földi étkek ingerlő páráit, majd huppsz, hirtelen kötele-let dobjanak a nyakába, meg- és behúzzák, hogy sikoltani sem marad ideje, mert olyan végzet-szerűen gyorsan történik az egész, mint amikor szik-lákba csapódik az a repülőmasina, amellyel mostaná- ban oly sokat kísérleteznek a honi tudósok is.

Úgy hírlík, amikor szemet vetett rám a bába, le- esett az álla, és a padlóra koppant, amely azóta is kong, hogyha mind csendben maradunk a szobában, hallani kimúló, de még erős hullámain, mert azt riká- csolta, ilyet ő még ősanyja életében sem látott, aki- nek szemén keresztül néha szétnéz az antikorokban, mert látó nő, parázból jósol, amelyet le kell pisilni, voltaképpen az összevegyülő szagokból tudja meg- mondani, hogy kire vár siralomház, kire gyermekál- dás, kinek lesz annyi buja szeretője, mint a babérhal- mi plébánosnak, és ki marad őszbe csavarodott agg- legény, aki biz' megnyalná a sót, de fut előle minden menyecske, mint a leprás királyfi elől – nos, amint

A fiú és a lány tudják, hogy már nem is szeretik egymást.

Egy nagydarab filmes kamera nézi az egészet, talán ő is valakinek a tartozéka. Nagy, kerek és éjső- tét lencséje csendesen figyel a néma jelenetet – fény- telenségébe belehal a mindenség.

rám nézett, sejtette, hogy nem mindennapos gyerek- kel van dolga, de még szerdai gyerekekkel sem, sőt, úgy összerándult az arca, hogy utána ráncai mind kiegyenesedtek félelmükben, szeméről lehullt a ké- szülődő hályog, ajkáról koppantak a cserepek, mint amikor nagy vihar kezd verni a háztetőt, haja, mely galambősz kontyba volt kötve, se szó, se beszéd ki- bomlott, és visszafeketedett tajtékkossá. Azt mondta, harmadik lábom van, és táltos leszek, ha felnövök, csakugyan úgy tűnhetett a bárgyú szemlélőnek, hogy torzszülött vagyok, akinek három lába és hat-hat lábujja vagy, de ángyom jobban megvizsgálta azt a harmadik lábat, és felkiáltott: Nem láb a?! Puca az, olyan, mint a kelekótya kelgyó, vaksi, de majd marni fog!

A hetedik gyerek voltam a családban, a hetedik kis Murokffy, édesanyám szörnyűséges kínok közepette kínlódott erre a világra, és mikor az első fénysugarak súrolni kezdték a veres bőromet, azon nyomban sírni kezdtem, de nem úgy, mint a többi kölyök: bögtém, mint az ágyú, amely emberéletet emésztett, a bábák pedig fogták a fejüket, és azt a rémhírt terjesztették szerte a vármegyében, hogy még egy költő született, egy újabb búslakodó tudós ember, aki megkeseríti a többiek felhőtlenül egyszerű és boldog életét. Olyan mendemondák is szárnyra keltek, hogy magzatvíz helyett bő tinta ömlött ki velem, és a körömöm, amit az emlőre növesztettem, már hosszú volt és véres, mint egy honvédségi szablya. De amint anyám cse- csén csüngtem, engem is elárasztott a tudatlanság pazar édene, gondom se volt e világra, akkor még úgy hittem, hogy nem hittem. De egyszer, egy boron- gós őszi reggelen, amikor a lámpagyújtogató már az igazak álmát aludta, felverték az ágyból, levetköz- tettek, mint egy újdonsült menyasszonyt, kitátották a számat, tejet, mézet és ebbe oldott puha kenyeret csurgattak belé, mint nagyanyám a libáiba, kis öltönyt húztak rám, se szó, se beszéd a hintónkba siettek velem, majd bevíttek egy hatalmas, sötét épületbe, egy padhoz láncoltak, és ott üldögéltem hosszú-